

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Ing. Z. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti: **K. S.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.8.2013, č.j. KUJI 53540/2013, sp.zn. OLVHZ 1371/2013 St-2,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.8.2013, č.j. KUJI 53540/2013, sp.zn. OLVHZ 1371/2013 St-2, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce

proti rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odboru životního prostředí, ze dne 17. 5. 2013, č. j. ŽP/1837/12/VM/9.

I. Podstata věci

Městský úřad Žďár nad Sázavou, odbor životního prostředí, jako věcně a místně příslušný vodoprávní úřad a jako speciální stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 17.5.2013 rozhodnutí č.j. ŽP/1837/12/VM/9, kterým povolil žadateli, městu Svatka, stavbu vodního díla „dešťová kanalizace ul. Pionýrská, Svatka“, stanovil podmínky pro provedení stavby vodního díla a rozhodl o podaných námitkách účastníků řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal především porušení základních zásad činnosti správních orgánů zakotvených v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu (dále jen „správní řád“), které mělo spočívat v tom, že stavební úřad mu sdělil, kde se může seznámit s podklady, ale přitom nezohlednil, že žalobce je starobní důchodce, své bydliště má v Písku, a náklady, které by musel vynaložit (cestovné, ubytování či stravné) k tomu, aby se seznámil s podklady, jsou zbytečné. Namítal, že stavební úřad mu mohl veškeré podklady poslat poštou.

K tomu žalovaný uvedl, že správní orgán není povinen spolu s oznámením o zahájení řízení či vyrozuměním o shromáždění podkladů pro rozhodnutí zasílat účastníkům řízení kopie podkladů, a odvolání zamítl s tím, že se žalobce mohl telefonicky informovat na stavebním úřadu a požadovat vysvětlení či doplnění informací, stejně jako mohl požádat o zaslání některých podkladů.

Závěry žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že rozhodnutím stavebního úřadu bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, které je zakotveno v čl. 36 Listiny základních práva a svobod, neboť žalobci bylo zabráněno účinně se domáhat svého práva u příslušného orgánu veřejné správy. Stavební úřad podle žalobce porušil základní zásady činnosti správních orgánů, které jsou zakotveny v § 2 odst. 1, § 4, § 6 odst. 2 správního řádu.

Žalobce má za to, že mu vznikly zbytečné náklady a že byl v řízení zbytečně zatěžován. Žalobce namítá, že i když správnímu orgánu zákon výslovně neukládá povinnost zaslat účastníkovi řízení podklady vztahující se k řízení, neznamená to, že správní orgán není povinen respektovat „základní zásady“.

Žalovaný pak své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil a tím porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Zejména neuvedl, proč dospěl k závěru, že § 6 odst. 2 správního řádu se nevztahuje na účastníka řízení při uplatňování jeho procesních práv.

Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný odkazuje na své rozhodnutí o odvolání, jelikož žalobce uplatňuje v žalobě obsahově shodné námitky, a má za to, že se dostatečně vypořádal s argumentací žalobce uvedenou v odvolání. Žalovaný odmítá, že by došlo k porušení základních zásad činnosti orgánů veřejné správy či k porušení práva žalobce na spravedlivý proces.

Žalovaný rovněž setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen "s.ř.s."/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Požadavku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí odpovídá takové odůvodnění rozhodnutí, z něhož je seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Namítal-li v této souvislosti žalobce, že žalovaný neuvedl, proč dospěl k závěru, že § 6 odst. 2 správního řádu se nevztahuje na účastníka řízení při uplatňování jeho procesních práv, soud mu zapravdu dát nemůže. Z argumentace obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí je dle soudu zřejmé, že s obsahem odvolacích námitek se žalovaný dostatečně argumentačně vypořádal; uvedl, že v § 6 správního řádu je definována zásada rychlosti a procesní ekonomie, tedy jde zejména o požadavek na rozhodování bez zbytečných průtahů, což stavební úřad bezesporu dodržel a dále že povinnost správního orgánu postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a nikdo nebyl nepřiměřeně zatěžován, se vztahuje zejména na zjišťování podkladů nezbytných pro vydání rozhodnutí a nikoliv na náklady spojené s uplatňováním procesních práv účastníka řízení.

Žalobce poukazuje na to, že správní orgán tím, že mu nezaslal v souvislosti s vyrozuměním podle § 36 odst. 3 správního řádu zároveň i podklady shromážděné v průběhu správního řízení, porušil právo žalobce na spravedlivý proces a zabránil mu účinně se domáhat jeho práv.

V daném případě stavební úřad vyrozuměl dne 22.4.2013 písemností č.j. ŽP/1837/12/VM/8 účastníky správního řízení o tom, že shromáždil všechny podklady pro vydání rozhodnutí a zároveň stanovil účastníkům řízení lhůtu pro nahlédnutí do těchto podkladů. Žádný z účastníků řízení této možnosti nevyužil.

Žalobce byl v daném správním řízení jeho účastníkem na základě § 109 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jelikož je spoluvlastníkem 1/5 pozemku sousedícího se stavbou. Povinností stavebního úřadu tak mimo jiné bylo poskytnout žalobci reálnou možnost seznámit se s veškerými podklady, což vyplývá z § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Smyslem citovaného ustanovení tedy je, aby se účastník dozvěděl, že správní orgán již je „připraven rozhodnout“ a z jakých podkladů bude vycházet. Této své povinnosti stavební úřad dostál, přičemž ze správního spisu není patrné, že by žalobce na vyrozumění stavebního úřadu ze dne 22.4.2013 jakkoliv reagoval či stavebnímu úřadu indikoval jakékoliv své potíže s realizací svého oprávnění účastníka řízení.

K poukazu na porušení základních zásad správního řízení soud uvádí, že správní řád vychází ze zásady, že každý ze subjektů správního řízení (jak správní orgán, tak účastníci řízení) si nese své náklady, které v souvislosti s průběhem správního řízení vynaloží, sám, přičemž tato zásada je korigována dalšími zásadami zejména v tom směru, že správní orgán vede správní řízení tak, aby účastníkům řízení nevznikaly zbytečné náklady, a zatěžuje je co nejméně (§ 6 odst. 2 správního řádu). Tyto požadavky se však vztahují zejména na situace, kdy správní orgán sám vyžaduje podklady či součinnost od účastníků řízení. Zároveň podle § 7 správního řádu mají dotčené osoby při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou (odst. 1), přičemž tam, kde by rovnost dotčených osob mohla být ohrožena, správní orgán učiní opatření potřebná k jejímu zajištění (odst. 2 citovaného ustanovení). Správní řád tedy ukládá správnímu orgánu povinnost zajistit rovné procesní postavení osob např. těžce tělesně postižených, a umožnit jim skutečnou realizaci jejich procesních práv. Žalobce však v žalobě neuvádí nic, z čeho by bylo možno dovodit jeho zhoršené procesní postavení v tom směru, že by nebyl vůbec schopen své procesní oprávnění z vážných důvodů realizovat. Tvzení, že je žalobce starobní důchodce s bydlištěm v Písku, takovou skutečností bez dalšího není.

Soud proto uzavírá, že náklady spojené s realizací procesních práv účastníků řízení, mezi něž patří i možnost seznámit se s obsahem správního spisu a podat svá vyjádření, si nese každý účastník řízení sám, a to obzvláště za situace, kdy účastník řízení žádným způsobem správnímu orgánu neindikuje, proč je pro něj např. nahlédnutí do podkladů správního rozhodnutí nerealizovatelné. Stavební úřad tak v konkrétním případě nepřipravil žalobce o jeho procesní práva a umožnil mu případné dotčení vlastnického práva v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* namítat.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, když ani nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů; to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. prosince 2014

David Raus
předseda senátu